

افطار در سنت محمدی (ص)

روزه داشتن و امساک از خوردن و آشامیدن در زمانی معلوم از روز یکی از ریاضت‌های شرعی دین اسلام است که یک ماه از سال را بر مومن واجب می‌دارد که در کنار امساک جسمی به پرورش روحی خویش اهتمام ورزد.

روزه داشتن و امساک از خوردن و آشامیدن در زمانی معلوم از روز یکی از ریاضت‌های شرعی دین اسلام است که یک ماه از سال را بر مومن واجب می‌دارد که در کنار امساک جسمی به پرورش روحی خویش اهتمام ورزد.

اما این ریاضت‌های شرعی که باعث تهذیب نفس و قوت روحی می‌گردد از طلوع تا غروب آفتاب به طول می‌انجامد که مسلمان باید در این ساعات خود را از ارتکاب به اعمال باطل شدن روزه (چه آنها که ظاهراً روزه را باطل می‌گرداند و چه اعمالی که باطن آن روزه را باطل می‌کند) باز دارد و فرائض خویش را به نحو احسن و در حد توان بجای آورد، از این رو وقت افطار، روزه‌دار حقیقی بعد از یک روز فرمانبرداری و اطاعت از پروردگار خویش که در ریاضت شرعی و تهذیب نفس کوشیده است، حال مسرور از این حسن طاعت و عمل به فریضه حقه پای سفره افطار می‌نشیند تا پایان یک روز سختی و رنج روزه‌داری را با شادمانی فرمانبرداری به انجام رساند. حال روحی روزه‌دار در این اوقات به زیبایی تمام است که جسم ضعیف شده از روزه‌داری را با روحی آکنده از شغف بندگی و شور عمل به دستورات حضرت احدیت که این سختی و مشقت روزه روی وی را به ملکوت خداوندی جلب و جذب کرده است به افطار می‌نشیند و شکستن ریاضت به دستور خداوندی را عامل می‌گردد، از این رو در این زمان و حال مومن را در بشارت به لقای خداوند است که پس از سختی بسیار به شیرینی مضاعف می‌رسد، چنان‌که در حدیث نبوی آمده است که فرمود: «#خدا می‌فرماید: روزه روزه‌دار برای من است و من پاداش آن را می‌دهم. برای روزه‌دار دو شادمانی هست: هنگامی که افطار کرد شادمان می‌شود و هنگامی که خدا را دیدار کرد به پاداش کارش شادمان می‌شود.»

آیت‌الله عباسعلی کیوان قزوینی در تفسیر آیه 186 سوره بقره می‌نویسد: «#پس می‌توان حدس زد که مراد از عبادت روزه‌داران به روزه کامل است که گویا روزه‌داران به زبان حال سوال از خدا می‌کنند که کجاست این خدایی که ما به قدم ریاضت رو به او می‌روییم؟

ساربانان جمال کعبه کجاست/ که بمردیم در بیابانش

جمال کعبه افطار است و بیابان مشقت روزه، در اخبار رسیده که روزه‌دار را وقت افطار بشارت است به لقاءالله.»

از این روست که در سنت نبوی(ص) خدمت به شخص روزه‌دار از نیکوترین اعمال است، تا جایی که حتی با دانه‌ای خرما یا جرعه‌ای آب از وی پذیرایی شود که این اجری معنوی خواهد داشت و نشان از عزم روزه‌داری و اطعام شخص روزه‌دار دارد که فرد اطعام‌کننده در ثواب روزه‌داری و شوق لقای شخص روزه‌دار به حضرت احدیت، شریک و از لطایف معنوی آن بهره‌مند می‌گردد.

امیر هاشم‌پور / جام‌جم